Klar og usvigelig

Vejledning til Fred.

Udvalg i tro Oversættelse af C. O. Rosenius's Skrifter, ordnede til Betragtninger for hver Dag i to Maaneder, med Bistand af Biskop N. J. Laache.

(Sluttet.)

Det var ham en saadan uafladelig Smerte i hans Hjerte, at han og ønskede selv at være en fra Kristo forbandet Ting, om det kunde hjælpe disse hans Brødre til Salighed. I denne sin Bekymring møder han dem nu paa følgende Maade: I ser paa eders Udkaarelse efter Kjødet; I mener: Vi er Abrahams Børn, den udvalgte Slægt; vi har Loven og Gudstjenesten og Forjættelserne; — skulde ikke vi blive salige, da skulde Gud rokke sit Forbund med os. Men nej! „Guds Ord har endda ikke slaaet Fejl; thi ikke alle disse, som er af Israel, er Israel; ikke de samme, som er Børn efter Kødet, er Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes ham til Sæd" (V. 6—8). Se paa Udkaarelsen: Af Abrahams Sønner udvalgte han „Forjættelsens Søn", Isak, til Arving: „I Isak skal Sæden kaldes dig". Af Isaks Sønner, Jakob og Esau, udvalgte Gud „førend de vare fødte og havde hverken gjort godt eller ondt", den Yngre fremfor den Ældre til Arving af det store Løfte, — som der er skrevet: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg, d. e. Esau udvalgte jeg ikke. I ser saaledes, at Udkaarelsen er fri; den sker her, „førend Børnene vare fødte og havde hverken gjort godt eller ondt, — paa det Guds Forsæt skulde forblive efter Udvælgelsen, ikke af Gjerninger, men af den, som kaldte" (V. 11). „Hvad vil vi derfor sige? mon der være Uretfærdighed hos Gud? det være langt fra! Thi han siger til Moses: Jeg vil være den mistundelig, hvilken jeg er mistundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." Naar Gud er naadig mod nogen, da vederfares denne en uforskyldt Forbarmelse; og Gud gør derfor ingen anden Uret, — som Kristus siger, at Vingaardsmanden svarede ham, „som havde baaret Dagens Byrde og Hede", og derfor knurrede over hans Godhed mod dem, som kom ved den ellevte Time: „Ven, jeg gør ikke Uret; — har jeg ikke Magt til at gøre med mit, hvad jeg vil? eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god?" Og da lægger Kristus til: „Saaledes skal de sidste blive de første, og de første blive de sidste; thi mange ere kaldte, men faa ere udvalgte" (Matth. 20).

Nu gør Apostelen en Slutning: „Derfor staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som gør Miskundhed" (V. 16). Han vil hermed sige: Det hjælper ikke selv at ville tilkæmpe sig Saligheden, paa hvad Vej man behager, efter sin egen Villie og med egen Løben; Gud gør salig, hvem han vil; det beror paa Guds frie Udvælgelse. Dette er et Ord, som vækker Bekymring; men Apostelen bier endnu en Stund, før han opløser Gaaden. Han anfører et endnu mere bekymringsvækkende Eksempel: „Skriften siger til Farao: Dertil har jeg oprejst dig, at jeg vilde bevise min Magt paa dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden. Saa forbarmer han sig da over den, han vil, men forhærder den, som han vil" (V. 17. 18). Her vendte Apostelen sig, at hans Læsere ikke længere skulde udholde denne „haarde Tale", men rejste sig op og svarede: „Hvad klager han over endnu? Hvo har kunnet modstaa hans Villie," (V. 19). Men Apostelen bøjer ikke et Haars Mon tilside, men svarer endnu lige ubevægeligt: „Ja, men du, o Menneske! Hvo er du, som vil gaa i Rette med Gud? mon noget, som er gjort, kan sige til dem, som gjorde det: Hvi gjorde du mig saaledes? Eller har Pottemageren ikke Magt over Leret, af samme Stykke at gøre et Kar til Ære, men et andet til Vanære?"— aldeles som han vilde sige: du skal være fornøjet, enten Gud har bestemt dig til Salighed eller Fordømmelse. Kan noget være mere synderknusende for den stolte Egenretfærdighed hos Adams Børn? Og i Sandhed! om Gud ingen Naade beviser, men alene gengælder os efter Fortjeneste, saa er han deri kun retfærdig. Han gør ingen Uret: „vi kan ikke svare ham Et til Tusinde", om han vil gaa i Rette med os, — men Apostelen gentager sit anførte Eksempel af Farao og forklarer — hvad desuden Historien om Moses vidner — at Gud med stor Langmodighed taalte Vredens Kar, som — alene ved egen fortørende Ubødsfærdighed var tilrådt til Fordømmelse, — at Herren ikke hastigt tilintetgjorde denne sin haardnakkede Fjende, men med mange gentagne Advarsler, ved Landeplager og Underværk, gav ham stærke Formaninger til Omvendelse; — men naar Alt var forgæves, naar „Farao forhærdede sit Hjerte" (2 Mos. 8, 32), da faldt endelig Retfærdighedens Dom: „Jeg skal forhærde Faraos Hjerte" (2 Mos. 7, 3.); jeg skal nu gøre ham til et Tegn til Advarsel for hele Verden, hvoraf andre skal lære at frygte mig: Jeg vil bevise min Magt paa dig, paa det mit Navn skal forkyndes paa al Jorden". Til dette har jeg oprejst dig, eller maaske nærmere Grundteksten i 2 Mos. 9, 16.: Dertil holder jeg dig staaende, jeg ødelægger dig ikke i Hast, men lader dig leve og længe stride med mig, paa det jeg ved desto flere Tegn og Undere maa bevise min Magt paa dig. Og alt dette ‚siger Apostelen, skete derfor, „at han kunne kundgøre sin Herligheds Rigdom over BarmhjertighedensKar, hvilke han har tilforn beredt til Herlighed (V. 23). Dette er nu Indholdet af Apostelens mest bekymringsvækkende Ord om Udvælgelsen.

Endelig giver han selv Opløsningen paa alt, hvad han dermed har villet sige, idet han i Versene 30, 31 og 32 udtrykkelig forklarer: „Hvad vil vi altsaa sige? Hedningerne, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig den Retfærdighed, som er af Troen. Men Israel, som jagede efter Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov. Hvorfor? Fordi den ikke blev søgt af Troen, men som af Lovens Gerninger; thi de stødte an paa Anstødsstenen". Se nu her, hvad Udvælgelsen gør! Gud har udvalgt Troens Vej, ikke Gerningernes;— Gud har udvalgt Forjættelsens Søn, ikke Tjenestekvindens. Naar nogen søger ved Gerninger, Fromhed og Gudstjeneste at vinde Guds Naade, saa bliver dette ham alt for svært, ja aldeles umuligt; Gud har udvalgt Troens Børn. Det hjælper ikke at stride mod Guds Udvælgelse. Thi da gaar det saa, at den, som ikke jager efter den, han erholder den, naar han annammer den „af Troen". Den ældste Søn, som „saa mange Aar tjente sin Fader og overtraadte end aldrig hans Bud", faar ikke „et Kid", og den, som fortærede sit Gods med Strøger, faar den fede Kalv, naar han engang med Blusel vender tilbage og annammer Naade som Naade. De første bliver de sidste og de sidste de første. Visselig kan en saadan underlig Regering oprøre Himmel og Jord. Intet Under, at de, som har baaret Dagens Byrde og Hede", de, som paa det strængeste har speget Kødet og forsaget Verdens Lyster, umaget og plaget sig med Guds Bud og gode Gerninger, og til Slutning skal se Toldere og Strøger, som levede vildt og frit i Synden, gaa ind i Himmerige førend dem, gaa ind i Evangelieis og Troens Frihed og Fred og Glæde og allerede berømme sig af en fuldkommen Retfærdighed og Vidnesbyrdet om den sønlige Udkaarelse — det bedste Klædebon og Ring — da de selv derimod, saa alvorlige og udmattede af stadig Tjeneste, som de er, endnu savne denne Retfærdighed og dette Vidnesbyrd, — intet Under, at saadanne oprøres til Bitterhed og Knur mod en saadan Regering. Men hvad hjælper det? Det var saa besluttet i Guds Raad, før Verdens Grundvold blev lagt. Det er ikke godt at stride mod Herren, som „bærer Himmelen og Jorden med tre Fingres Maal". Han er for os altfor stor og mægtig og har Nøglerne til Helvede og Døden;" han er „den der oplader, og ingen lukker til, den, der lukker til, og ingen oplader". Han forfarmer sig over den, han vil. Det staar ikke til den, som vil, eller til den, som løber, men til Guds Barmhjertighed, hvem der skal blive salig. Han udvælger den, han vil; og nu har han behaget at udvælge dem, som tror i den enbaarne Søns Navn, og ikke dem, som selv vil forhverve sig Himmelen. Dette er Guds evige Udvælgelse. Han har udvalgt os i Kristo, blot i Kristo, før Verdens Grundvold blev lagt. Den, som ikke giver Agt paa Udvælgelsen, men arbejder og springer og støder Hovedet mod Stenvæggen, hvor ingen Dør er, den kommer aldrig igennem, men maa tilsidst, naar han paa det alvorligste har jaget efter Retfærdighed, modtage det afvisende Svar: Tag det, dig tilhører, det, du selv har fortjent, og gaa! Hvor haardt det end lyder, siger dog Skriften: Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn; thi Tjenestekvindens Søn skal ikke arve med den frie Kvindes Søn (Gal. 4, 30). Saa mange, som holder sig til Lovens Gerninger. er under Forbandelsen (3 C. 10 V.). Siden Gud har udvalgt os i Kristo og givet sin Søn til Marter og Død for at forsone vore Synder og skaffe os Salighed igen, saa gælder ingen Ting for ham hverken i Himmelen eller paa Jorden uden hans enbaarne Søns Blod og Lydighed, — saa brænder hans Nidkærhed for Sønnens Ære som en stor Ild, der opfylder hele Verden, og af hvilken alt det fortæres, som rejser sig derimod, om det end var den aller største Helligheds. Træd aldrig frem for Gud, dersom det ikke sker i hans elskelige Søns Klædning; thi ellers bliver han dig en fortærende Ild. Kom aldrig til Gud i dit eget Navn! Forsøg aldrig at vinde hans Naade uden i den Elskte! Du er maaske alvorlig i din Gudfrygtighed; du beder flittig og brændende; du angrer bittert dine Synder; du vaager og strider imod dem; du gør mange gode Gerninger; alt dette er godt og vakkert; men — gør og vær alt dette endnu mer; du bliver dog fordømt, det hjælper ikke, saalænge ikke alt dette er blevet dig som „Skarn", og Kristus, Kristus alene er bleven al din Retfærdighed og Trøst. — Sligt gør Udvælgelsen!

O, hører, hører alle I:
Ej Naaden er paa Sinai!
Men hos Guds Lam, vor Frelser kær
Forladelsen blot er.

Dette er nu det vigtigste at vide om Udvælgelsen; og dette er Hovedsagen i Rom, 9de Kap. — som vi nu har fundet, tales der visselig om Israels Udvælgelse til Guds Ejendoms Folk (V. 6—13), samt om Hedningernes Optagelse i Guds Naadepagt (V. 24—26.); men som vi har set af Apostelens egen Forklaring, var det ikke hans egentlige Hensigt at omtale særskilte Folks og Personers Udvælgelse; men dette har han anført alene som Eksempel paa Guds frie Udvælgelse. Hovedsagen, som Apostelen vil fremstille, er, at Gud har udvalgt Troens Vej og ikke Gerningernes, — Kristum og ikke os, — Kristi Fortjeneste og ikke vor. — Her er ikke Jøde eller Græker, Omskærelse eller Forhud; men Kristus er alt i alle, i hvem vi alene er gjort tækkelige, „saasom han har udvalgt os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt". Amen, Amen.

Det, som vi her har betragtet, var først: Guds Hjertes egen og egentlige Villie og „Forsæt", hvorved han i Kristo udvalgte Menneskeslægten til Salighed, — eller Guds almindelige Naadevalg, hvori alle Mennesker er indesluttet; det andet var: Guds Villies Raad, hvorved han bestemte en vis Vej til Delagtigheden i denne Salighed, nemlig Troen paa Jesum Kristum. Ogsaa dette Guds Villies Raad tilhører hans almindelige Naadevalg; thi „her er ikke Jøde eller Græker, Omskærelse eller Forhud". Men, da Menneskene selv forholder sig ulige mod dette Guds Villies Raad, saa opkommer ogsaa et særskilt og personligt Naadevalg, hvorved visse Mennesker er udvalgte til Salighed, og andre „allerede dømt" til den evige Død. At ogsaa dette særskilte Naadevalg er evigt, det grunder sig alene paa Guds Forudseelse, hvorved han af Evighed har forudset, hvorledes hver og een skulde forholde sig mod den kaldende Naade, og „har skrevet alle vore Dage i sin Bog, førend endnu nogen af dem var kommen" (Sal. 139, 16). Om denne Guds Forudseelse og deraf følgende særskilte Naadevalg taler Apostelen i Rom. 8, 28—30 paa følgende Maade:

Men vi ved, at alle Ting tjener dem tilgode, som elsker Gud, dem, som efter hans Beslutning er kaldte.

Thi hvilke han forud kendte, dem har han og forud bestemt at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skal være den førstefødte blandt mange Brødre.

Men hvilke han forud bestemte, dem har han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem har han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem har han og herliggjort.

Her har vi først at bemærke det falske i den Mening, at Gud, uden at se hen til, hvorledes Menneskene forholder sig, skal have bestemt somme til Salighed og andre til Fordømmelse. Vi har allerede forhen set, hvor Skriften er fuld af Vidnesbyrd om, at „Gud vil ingen Synders Død, men at alle omvender sig og lever", — men at han i sit evige Raad har besluttet, at Mennesket, som et frit Væsen, skulde staa en Prøve og vælge mellem Livet og Døden. Den Frihed, hvorved det efter eget Behag kan holde Guds Lov og flye Synden, har det i Adams Fald for stedse forloret. Det er „tødeligt, folgt under Synden". Men det er ved det nye Prøvens Træ, Kristus, Mennesket nu staar sin Prøve, nemlig i det Øjeblik det erfarer Aandens Kaldelse til Naadens Bryllup. Kristus siger, at da Indbydelsen udgik: „Kommer! Al Ting er rede!" men de budne gik bort, den ene til sin Ager, den anden til sit Købmandstab o.s.v., da faldt Retfærdighedens Dom: „Ingen af dem skal smage min Nadver". Om det Træ, paa hvilket Vingaardsmanden forgæves havde søgt Frugt, siger den milde Forbeder: „Lad det endnu staa dette Aar, saalænge jeg faar gravet omkring det og gødet det, om det saa kunde bære Frugt; hvis ikke, saa hug det siden bort". Af disse Kristi Ord synes det, som om ikke den afgørende Dom falder, førend Indbydelsen og Gravning omkring Træet er gaaet forud, og at det blot er ved denne Indbydelse, denne Gravning, at Mennesket sættes i en Formue, som det ikke før havde, nemlig til at vælge mellem Livet og Døden, og at det først da afgør sit evige Ve eller Vel. Men nu siger Apostelen, at Herren i sin evige Alvidenhed har forudset, hvilke der skal annamme Naaden; Ordet betyder ikke udseet, men forudset, forudvidst (forud kendt); og efter denne Forudviden har han allerede af Evighed „bestiftet" dem at vorde dannede efter hans Søns Billede, — hvorpaa siden fremstilles en vis Naadens Orden, saaledes at disse til det evige Liv bestiftede først kaldes, siden retfærdiggøres og endelig herliggøres. O, evige Trøst! Dem, som Gud forud vidste skulde annamme Naaden og være Evangeliet lydige, dem har han allerede af Evighed bestemt til sit Riges Arvinger med en urokkelig Udkaarelse og skal ikke se dem forbi, ikke forglemme dem, men bestemt kalde dem og føre dem til sit herlige Rige. De skal aldrig kunne forgaa; ingenting skal kunne „stille dem fra Kristi Kærlighed, hverken Liv eller Død, Trængsel eller Angst, det Nærværende eller det Tilkommende, det Høje eller det Dybe — ingen Ting skal stille dem fra Guds Kærlighed i Kristo Jesu, vor Herre". Saaledes har Apostelen talt ifølge denne Udvælgelse.

Men, naar nu Kristus siger, at mange er kaldede, som ikke er udvalgte, — hvilke og „tro til en Tid", men falder fra i Fristelsens Tid! — ja at og „Djævelen er udbreven", men vender tilbage og, naar han finder Huset fejet og pyntet, gaar atter ind med syv andre Aander, skadeligere end han selv, og det sidste bliver værre med det samme Menneske end det første; da spørger vi: Hvorfor har Gud ogsaa kaldet saadanne, som han saa, ikke skulde blive staaende i Sandheden, eller som slet ikke ville annamme den? Det forklarer han selv, idet han ser hen til Farao. De skal blive et Tegn, et Eksempel til Advarsel, hvoraf andre skal lære at frygte Herren og afskrækkes for Sikkerhed, Letsindighed, Formastelighed og Naadens Foragt. Gud regerer ikke Menneskets Aand med sin Almagt, men med Naadens Middel, med Sandhedens Vaaben, med Ord og Eksempel, som virker paa Forstanden og Villien. At mange er kaldte, som ikke er udvalgte, komme altsaa deraf, at Eksempler ogsaa skal findes paa dem, som „har været oplyst og smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter og er blevne delagtige i den Helligaand, men paany har korsfæstet sig selv Guds Søn og gjort ham til Spot og dermed fuldbyrdet den Synd mod den Helligaand, som gør, at de „umulig atter kan fornyes til Omvendelse" (Ebr. 6). Saa skal man da lære at frygte Herren som en Gud, der er hellig, som ikke lader sig spotte, men som er lige stor i sin straffende Retfærdighed, som i Naade og Barmhjertighed.

Saaledes bør det og forstaaes, naar Apostelen siger: „Han forhærder den, han vil" (Rom. 9.), — og naar Kristus siger: Ingen kender Faderen eller Sønen uden den, som Sønnen det vil aabenbare (Matth. 11, 27). Man kan spørge: Altsaa vil han ikke aabenbare det for alle? Svar: Kristus forklarer selv i samme Kapitel, hvilke han ikke vil det aabenbare, naar han siger: „Jeg priser dig, Fader, at du har skjult dette for de Vise og Forstandige, men aabenbaret det for de Umyndige" (V. 25). Det er ingen visse Personer, men et vist Forhold mod Sandheden, som Herrens Villie ser hen til. De „Vise og Forstandige" d. e. de Selvkloge og Indbildske, som ikke vil lade sig lære af Herren, men rejser sig op mod Sandheden og mestrer hans Ord, idet de forkaster baade hans Advarsler og hans Naade — disse er det, han ikke vil aabenbare det. Det er en Farao, som med forsætlig Ondskab modstaar Herrens Villie og Raad og forhærder sit Hjerte mod alle Advarsler, det er en saadan han vil forhærde. Efter sit Hjertes egen, saa kaldet, forudgaaende Villie, brænder Herren af ideel Kærligheds-Nidkærhed og vil intet hellere, end at en Farao ydmyger sig under Guds vældige Haand, at disse „Vise og Forstandige" blive Børn for ham og annamme Sandheden, saa at han kan faa gøre dem godt; men efter sin „Villies Raad" kan han ikke bruge sin Almagt paa Menneskets Aand. Naar det ikke vil høre hans Ord og bøje sig for ham, da fordrer Retfærdigheden, at Forblindelsens og Forhærdelsens Dom gaar over det, det selv til Straf og andre til Advarsel. Saa siger Frelseren grædende: „Jerusalem, Jerusalem! hvor ofte har jeg ikke villet forsamle dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger; men — I vilde ikke. Mærk: Jeg har villet; men I vilde ikke." Og hans Hjerte bløder derved; han græder; men — Dommen kunde dog ikke forandres. — Hvor uhyggelig er da ikke den Tanke, at Gud uden Hensyn til Menneskenes Forhold skulde bestemt visse til evig Fortabelse! Hvor hedensk en ikke den Mening, at Gud, naar han udsender Evangeliets almindelige Indbydelse: Omvender eder til mig, saa skal I blive salig, alle Verdens Ender! Den, som vil, han komme, og den, som tørster, han tage af Livets Vand for intet etc., — alligevel skulde have bestemt nogle til Fordømmelse efter et eget hemmeligt Raad, og skulde ligesom sige ved sig selv: Jeg skal vel lade alle byde; jeg skal udvortes ved mit Ord kalde dem alle til Delagtighed i mit Rige; men i mit Hjerte tænker jeg det ikke om alle; men min Villie er, at Størstedelen af dem, som jeg ved Ordet kalder, skal hverken blive oplyste eller omvendte, men blive evig fordømte, endskønt jeg anderledes forkynder min Villie. Dette var jo at tilskrive Gud en Falskhed, — hvorfra Gud bevare os! Saa ser vi, hvor vigtig det Ord er, som Apostelen her bruger: Forud kendt eller forud vidst.

Dette er nu det vigtigste af, hvad Ordet lærer om Naadevalget. Visselig kan det nysgerrige Sind opkaste endnu flere Spørgsmaal i dette dybe Emne; og Djævelen kan paa det grueligste anfægte og føre Sjæle omkring med Spørgsmaal som disse, om de selv er forudset og bestiftet til Salighed eller om, hvad Gud mener med Hedningerne, som ikke har Ordet, og deslige. Men den, som ikke vil fanges aldeles i Djævelens Snarer, vogte sig her i Tide. Gud har aabenbaret os alt, hvad der er nødvendigt til vor Salighed; tag det til Hjertet, følg det, og vogt dig for at forske efter det, som Gud ikke har aabenbaret. Den gamle Slange kan endnu i Dag opvække Lyst til Kundskabens Træ, — og da bliver det saa vigtigt, og da faar man det saa travlt med at udgrunde Guds forbulgte Hemmeligheder. Men vogt dig! følg ham ikke længe; thi han vil hermed blot forvilde og bortvende Sindet fra det, som er dig befalet, som han gjorde med Eva. Du æder og æder Døden i dig paa Kundskabens Træ. Naar en nysgerrig Mand spurgte Jesus, om mange eller faa bliver salig, fik han det afvisende Svar: Stræber alvorligen at indgaa gennem den snævre Port. Og Luther siger i Fortalen til Romerbrevet: „Her er foresat et Maal for de nysgerrige Aander, hvilke anvende deres Forstand paa at ransage Guds Forsyn etc. og derved forstyrre sig selv, saa de enten falder i Mishaab eller lader det gaa for Vind og Vejr; — men følg du denne Epistels Orden; bekymre dig først om Kristus og Evangelium, at du kan kende din Synd og hans Naade; strid dernæst mod Synden, som der i de syv første Kapitler er lært; siden, naar du er kommen til det 8de under Kors og Anfægtning, da skal dette og det 9de, 10de og 11te retteligen lære dig om Guds Forsyn og Naadevalg, hvor stor Trøst og Husvalelse deri er forvaret.

Christus, Guds enbaarne Søn, som er i Faderens Skød, har aabenbaret os sin himmelske Faders Villie og derved vor Udvælgelse til det evige Liv, og det med disse Ord: „Omvender eder og tror Evangelium; — jeg er Døren; hvo, som gaar ind ved mig, han skal blive salig;" — og paa et andet Sted: „Dette er hans Villie, som mig udsendte, at hvo, som ser Sønnen og tror paa ham, han skal have et evigt Liv." Dette er det visse! dette er Vejen; gaa den og ellers hverken paa højre eller venstre Side.

Gode Bøger, som anbefales:

Mirjam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kredse. 125 Sider, i Omslag, 25 Cents, indbunden 50 Cents.

Martyren i St. Andrews. Et Billede fra den skotske Kirke. 93 Sider, i Omslag 20 Cents, indbunden 40 Cents.

Martyrerne i den lutherske Kirke. Oversat fra Tysk. 224 smaa Sider, indbunden i Shirtingsbind 40 Cents.

Ben Hur. En østerlandsk Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved Vilh. Møller. Pris, godt indbunden, $1.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Livet i Orienten, fængslende og interessant. Paa Dansk ved N. P. Madsen. 174 Sider, i Omslag, 40 Cents.

Herren er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 150 S., i Omsl. 35c, indb. 50c.

Alle Bøger sendes portofrit. Betalingen bedes indsendt sammen med Bestillingen. Frimærker modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

Holder De vore Blade?

„Danskeren".
Nyhedsblad, udkommer to Gange ugentlig, koster kun $1.50 om Aaret. Det eneste danske Nyhedsblad, der udkommer to Gange om Ugen.

„Dansk luthersk Kirkeblad".
Officielt Organ for Den forenede danske ev. luth. Kirke i Amerika, udkommer ugentlig og koster kun $1.00 om Aaret.

„De Unges Blad i Amerika".
Særlig for Ungdommen, udkommer en Gang om Maaneden og koster 50c om Aaret.

„Børnebladet."
Et illustreret Blad for Børnene, et udmærket Blad for Søndagsskoler, udkommer ugentlig og koster 50c om Aaret.

Send alle Bestillinger til

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.